

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 10 maja 2018 r.

Pozycja 79

POSTANOWIENIE

z dnia 13 marca 2018 r.

Sygn. akt Ts 217/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Justyn Piskorski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej J.C. w sprawie zgodności:

art. 47 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. Nr 175, poz. 1462, ze zm.) z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

umorzyć postępowanie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 20 listopada 2017 r. (data nadania) J.C. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. Nr 175, poz. 1462, ze zm.; dalej: ustawa zmieniająca) w zakresie, w jakim „przedłuża moc obowiązującą aktów prawa miejscowego nie istniejących w dniu 1 stycznia 2006 r.”, a także ust. 3 tego przepisu w zakresie, w jakim „prowadzi do zatajenia przed adresatami faktu przedłużenia mocy obowiązującej aktów prawa miejscowego wydanych po dniu 1 stycznia 2006 r.” są niezgodne z art. 2 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została sformułowana w związku z następującą sprawą.

W pozwie z 26 lipca 2013 r., skierowanym przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu Portu Lotnicze, skarżący domagał się zasądzenia kwoty 76 000,00 zł tytułem zwrotu kosztów wybudowania w swoim budynku mieszkalnym zabezpieczeń akustycznych określonych uchwałą nr 76/11 Sejmiku Województwa z 20 czerwca 2011 r., dla budynków mieszkalnych zlokalizowanych w granicach obszaru ograniczonego użytkowania ustanowionego dla Portu Lotniczego oraz odszkodowania za utratę wartości nieruchomości w wyniku wprowadzenia tego obszaru.

Wyrokiem z kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy (dalej: Sąd Okręgowy), oddalił powództwo, wskazując, że obszar ograniczonego użytkowania dla Portu Lotniczego został utworzony w drodze rozporządzenia nr 50 Wojewody z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia

obszaru ograniczonego użytkowania dla Portu Lotniczego (Dz. Urz. Województwa Nr 156, poz. 4276; dalej: rozporządzenie nr 50 Wojewody), które weszło w życie 25 sierpnia 2007 r. i nie utraciło mocy obowiązującej wskutek kolejnych zmian przepisu upoważniającego do jego wydania, czyli art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672, ze zm.; dalej: pr.o.ś.), wprowadzonych najpierw 1 stycznia 2008 r. na podstawie art. 19 pkt 5 w związku z art. 48 pkt 2 ustawy zmieniającej, a następnie 15 listopada 2008 r. na podstawie art. 144 pkt 21 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, ze zm.). Sąd Okręgowy uwzględnił podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia, skarżący bowiem wystąpił z nim po upływie dwuletniego terminu wskazanego w art. 129 ust. 4 pr.o.ś., który rozpoczął bieg od dnia wejścia w życie rozporządzenia nr 50 Wojewody, czyli od 25 sierpnia 2007 r.

Od wyroku Sądu Okręgowego skarżący wniósł apelację. Sąd Apelacyjny (dalej: Sąd Apelacyjny), rozpoznając zarzuty sformułowane w tym środku odwoławczym, powziął wątpliwości dotyczące mocy obowiązującej rozporządzenia nr 50 Wojewody, które przedstawił Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia na podstawie art. 390 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.).

Postanowieniem z 21 kwietnia 2016 r., Sąd Najwyższy przekazał zagadnienie do rozstrzygnięcia powiększonemu składowi Sądu Najwyższego. W uchwale 7 sędziów z 22 listopada 2016 r. Sąd Najwyższy stwierdził, że rozporządzenie nr 50 Wojewody obowiązywało do dnia wejścia w życie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla Portu Lotniczego (Dz. Urz. Województwa Nr 128, poz. 4086).

Wyrokiem z kwietnia 2017 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację skarżącego. Orzeczenie to, wraz z uzasadnieniem, zostało doręczone pełnomocnikowi skarżącego 18 września 2017 r.

Zdaniem skarżącego, wydany na podstawie zakwestionowanych w skardze przepisów wyrok Sądu Apelacyjnego z kwietnia 2017 r. naruszył następujące prawa skarżącego: „prawo własności (art. 21 ust. 1, art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji RP), prawo do nie bycia wyłączone bez odszkodowania (art. 21 ust. 2 Konstytucji RP), prawo do bezpieczeństwa ekologicznego (art. 74 ust. 1 [Konstytucji RP]), prawo do życia prywatnego (art. 47 Konstytucji RP), nienaruszalność miejsca zamieszkania (art. 50 Konstytucji RP)”.

W piśmie z 1 lutego 2018 r. pełnomocnik skarżącego cofnął w jego imieniu skargę konstytucyjną. W piśmie nie wyjaśnił motywów tej decyzji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 56 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) do rozpoczęcia rozprawy skarżący może wycofać skargę konstytucyjną. W myśl utrwalonego orzecznictwa Trybunału prawo do cofnięcia skargi konstytucyjnej przed rozpoczęciem rozprawy mieści się w granicach swobodnego uznania skarżącego i jest odzwierciedleniem zasady dyspozycyjności, na której opiera się postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym (zob. m.in. postanowienie TK z 4 marca 1999 r., sygn. SK 16/98, OTK ZU nr 2/1999, poz. 26).

Cofnięcie skargi konstytucyjnej przed rozpoczęciem rozprawy nie podlega zatem kontroli Trybunału Konstytucyjnego, skutkuje natomiast koniecznością umorzenia postępowania, zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK (zob. postanowienia TK z: 4 lipca 2013 r.,

sygn. Ts 30/12, OTK ZU nr 4/B/2013, poz. 367 oraz 28 listopada 2017 r., sygn. Ts 194/17, OTK ZU B/2017, poz. 295).

Wziąwszy powyższe pod uwagę, Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 59 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK – postanowił jak w sentencji.